

kot piratska in bi jo imela vsaka ladja dolžnost napasti. Dokler pa ne ovira trgovskega prometa in dokler ne napade kake druge države, ji pa ne sme nobena tuja ladja nič storiti. Ladja „Pobjedonoscev“ se je kmalu udala ter so mornarji zopet prisegli zvestobo. Povzročitelje punta so obesili na jarbole.

Poročila tudi poročajo o puntih na drugih ladjah, posebno na ladjah petega brodovja, katerega hočejo poslati v Vzhodno Azijo.

Francoski listi poročajo, da je na teh dogodkih kriv baje Nebogotov, ker je vzel najbolje mornarje črnomoškemu brodovju, da je tako pospešil svoj odhod na skrajni Vzhod. Kar je preostalo, niso pravi Rusi, ampak finskega, georgijskega in romunskega plemena, neposlušna tolpa, ki se je po prvih nemirih navdušila za revolucijo. Pravi ruski mornarji leže v morju oziroma se nahajajo v japonskem ujetništvu.

Državni zbor.

Slovensko vseučilišče v Ljubljani. Državni proračun.

Že prejšnji ministrski predsednik dr. Körber je predložil državnemu zboru postavni načrt, da se za Lahe ustanovi pravoslovno učilišče v Roveredi na Južnem Tirolskem. Zdajšnji ministrski predsednik dr. Gauč želi izvršiti ta vladni načrt. Kakor poprej, tako so Slovenci združeni v „Slovanski zvezi“ z Hrvti tudi zdaj zahtevali, da ne morejo privoliti Lahom vseučilišča, če ga vlada ne dovoli tudi Slovincem. Lahov je komaj 700.000, a Slovincem blizu 2 milijona. Že se je dozdevalo, da vlada svoje zaupno dane obljube noče spoštovati in „Slovanska zveza“ je imela s Čehi za ta slučaj potrebne razgovore. Ko je torej v proračunskem odseku v imenu Slovincem vprašal poslanec Robič, zakaj se ne vpoštevajo slovenskih zahtev, ko je vendar v zbornici ministrski predsednik izjavil, da hoče na Moravskem ustanoviti Nemcem eno in Čehom tudi eno vseučilišče, je odgovoril naučni minister dr. Hartl blizu takole:

Vlada je spoznala potrebo, da se za Slovence ustanovi slovensko vseučilišče v Ljubljani. V ta namen je podpirala zmožne kandidate, da se pripravljajo kot učitelji za pravoslovno učilišče. Ustanova bo toliko lažja, ker sta v ta namen deželni zbor Kranjski 500.000 kron in Ljubljansko mesto 100.000 K zagotovila. — Te besede ministra Hartla ne povejo leta, kedaj hoče vlada ustanoviti pravoslovno učilišče v Ljubljani; a tako določno se vlada še ni nikdar izrazila, da hoče vstreti opravičeni želji vseh Slovincem, kakor pretečeni teden. Če Slovenci plačujemo za vzdrževanje brez števila nemških visokih šol, imamo istotako pravico zahtevati, da se tudi nam dajo iste pravice.

Kdo bi si mislil, da bo vlada s to nedolžno izjavo dregnila v sršenovo gnezdo naših posilincev! Kakor bi trenil so se kazali

znani listi, Slovincem vedno sovražni, grozno razburjene ter zagotavljali, da je vsa Spodnja Štajerska in Koroška z njimi vred razburjena. Kdo se ne smeji? Dr. Pomer je vsled vladne izjave nesramno napadal dr. Hartla, kakor vse Slovence. Na Pomerjeve gorostasne budalosti ni nihče odgovarjal, vsaj jih tudi nihče ne vpoštevajo. — Ker pa vlada ničesar ne stori, da bi se znane krivice, ki se godijo Slovincem, popravile, „Slovanska zveza“ ni mogla glasovati za državni proračun, ki ga je dovolila poslanska zbornica za drugo polovico leta 1905.

Dopisi.

Ščavnica pri Sv. Benediktu v Slov. gor. (Slavna zmaga Slovincem.) V soboto, dne 1. julija se je v naši občini vršila občinska volitev. Zadnjih 6 let so neomejeno vladali občino sami Braččijanci, zato je postal Fr. Wratschko celo častni občan na Ščavnici, naša trirazredna šola pa je prišla po 1000 gl., katere je daroval za njo nemški šulvercin, popolnoma pod nemški upliv. Razmere so postale neznosne. Vzbudila se je iz spanja naša slovenska stranka in pričela je delo za obč. volitve s trdnim namenom, da vrže ob tla stari nasprotni obč. odbor. Ta namera se je krasno posrečila, zakaj Slovenci smo omenjenega dne zmagali v vseh treh razredih s svojimi kandidati.

Na volišče je prišlo 92 volilcev. V III. razredu so prodrli naši: Roškar Simon s 34 glasi, Križan Martin 34, Weiss Anton 33, Valner Alojzij 34. V manjšini so ostali nasprotniki: Ajlec Anton s 23 glasi, Žigert Anton 19, Kocpek Miha 14 in Jagrič Fr. z 10. Silno veselje je zavladalo vsled zmage v III. razredu med našimi volilci, nasprotniki pa so bili poparjeni kot bi jih polival s kropom. Nekateri so samega strahu zbežali domov, zopet drugi se niso upali voliti. V II. razredu so zmagali naši: Kraner Janez z 12 glasi, Senekovič 12, Špat Miha 11 in Lelja Valentin z 12. Nasprotniki so dobili: Trstenjak Janez 3, Nidl Jakob 3, Jagrič Franc 4 in Peklar Florijan 2 glasa. V I. razredu so bili izvoljeni naši: Žižek Janez s 6, Žnuderl Franc s 3, Jaušovec Janez s 3 in Ljubec Anton s 3 glasi. Kandidati nasprotnikov: Erdela Jožef, Ernest Ozvald in Čuš Franc so dobili po 2 glasa, za Žižeka Janeza pa so glasovali tudi nasprotniki. Naši namestniki so v 3. razredu: Berič Jožef in Majžir Jožef, v 2. razredu: Črnko Alojzij in Zlaber Franc in v 1. razredu: Kolar Jakob in Valner Gašpar.

Naši volilci so se junaško obnašali in volili vsi kandidate v tistem redu, kot jih je določil narodni volilni odbor, tako da se naši glasovi niso cepili. Red je bil vzoren med našimi volilci. Volitev je vodil naš slavni častni občan Fr. Wratschko iz Orehovec. Sam ni glasoval, „češ, ne bom, ker vidim, da me

ljudstvo sovraži“. Ščavniški nadučitelj g. Špende zvest pristav Wratschkov, se je tudi vzdržal volitve in je že v začetku izjavil ves pobit: „Ist umsonst! So was noch nie da gewesen!“ (Je zastoj! Kaj takega še ni bilo tukaj!) Naši volilci so imeli 3 iztise Dečkovega „Občinskega reda“ s seboj in so se odlikovali z natančnim znanjem paragrafov volilnega reda, kar je zopet silno osupnilo nasprotnike. Posebno so se v tem oziru odlikovali trije vrli mladeniči — agitatorji, brata Peter in Janez Ceti in Franc Roškar. Nasprotniki so se kar čudili naši izborni organizaciji.

Navdušenje med našimi volilci je bilo velikansko. Veselih obrazov so hiteli na vse strani. Saj pa je tudi zmaga posebno pomenljiva v tej obmejni občini. Vso hvalo našo zaslužijo kot izvrstni agitatorji poleg že omenjenih mladeničev še vrli možje: Veis Anton, Valner Alojzij, Janez Kukovec, Lelja Valentin, Kraner Janez, Žižek Janez in Pelci Janez. Slava jim! Hvala in slava pa tudi vsem našim neustrašenim volilem!

Slovenska Bistrica. Minolo nedeljo sem šel malo pogledat v mesto, kako kaj bistriškimi nemškimi kramarjem diši slovenski denar... No videl sem, da jim slovenska govornica smrdi samo takrat, kadar ni slovenskega denarja zraven. Kadar pa slovenski denar leti v njih nenasitno mavho, tedaj smo Slovenci največji ljubljenci teh ljudij. Zato pa sem sklenil, da bom odslej hodil le v slovenske gostilne, in le v slovenske trgovine.

Največ so pa krivi temu prelepi nauki g. tabakarja Jagodiča. In ker sem jaz za „lepe nauke“ vedno hvaležen, sem sklenil, da se tukaj g. Jagodiču javno za to zahvalim. Tudi meni se bolj nobel zdi, če spuščam goste oblake dima pod sinje nebo iz kake smotke ali svalčice in zato sem si ravno mislil eno prižgati. Pa šmenta, vžgalice sem bil doma pozabil. Naglo skočim k Jagodiču v tabakarno. Ker pa imam navado, da si prižigam samo s Ciril-Metodovimi vžgalicami, sem te zahteval. A tu sem slabo naletel. Prej jasno čelo Jagodičovo se naenkrat zatemni, oblaki se vedno bolj kupičijo, nevihta je blizu. Naenkrat se iz njegovih oči zablika in me tako zadene, da bi bil gotovo omedlel, ko bi ne imel tako dobrih in zdravih živcev. A tedaj že zagrmí in tu se vlije ploha najlepših naukov za nas „zapeljane Slovence“ — in vse to iz blagih ust preblagega g. Jagodiča in še blažje mamice. Za te lepe nauke sem se tudi dostojno zahvalil s tem, da sem hrbet obrnil, krajcarje zopet v žep vtaknil in šel v Narodni dom.

No, pa godilo se mi je še dobro, ker so me še za vrednega imeli, da so z menoj govorili. Bolj slabo se je godilo nekemu gosp. učitelju, ki je dobil na vsako slovensko besedo za odgovor: feršteniks. Čudno, kako kmalu je izgubila blaga mamica dar jezika!

Sedaj pa še recite, da nisem g. Jagodiču in blagi mamiči hvaležen, ko ju tako seznam s širšim svetom?

Kmečki fant iz okolice.

Iz Ljutomera. (Sprevod dr. Ivana Farkaša.) V 81. letu svoje starosti je umrl v torek, dne 27. m. m. g. dr. Ivan Farkaš, praktični zdravnik in hišni posestnik v Ljutomeru. Pokojnik je bil menda najstarejši zdravnik na Štajerskem. Izvrševal je svoj poklic nad pol stoletja. L. 1848 je bil pokojnik član akademične legije na Dunaju. Leto pozneje je bil promoviran doktorjem zdravilstva ter se je naselil v svojem domačem ljutomerskem okraju. Pokojnik je bil dober gospodar, vedno ljubezniv zdravnik ter zvest narodnjak. Ob občinskih volitvah ga ni nikdar manjkalo na volišču, tudi takrat ne, kadar je bil njegov glas uvrščen v tak volilen razred, v katerem ni bilo nobenega upanja zmage. Najlepši spomenik pa si je pokojnik postavil s tem, da je vse svoje premoženje — okoli 60.000 kron — zapustil za dijaške ustanove po 720 K za slovenske slušatelje iz ljutomerskega okraja ali sploh iz Štajerskega medicinske, pravoslovne ali modroslovne fakultete na kateremkoli vseučilišču. Glede zemljišč, ki se bodo iz zapu-

žal, da bo v doglednem času ta vir tudi vsahnil in potomci sedanjih trsničarjev bodo morali poskrbeti za drugimi viri. Jeden tak vir najdemo pri g. Petru Kormanu.

Z mladim znanec sva se napotila obiskat g. Korman, da si ogledava njegovo drevesnico. G. Korman naju je sprejel z veliko ljubeznivostjo in ko smo se malo pomenili o tem in onem, iz kojega pogovora je odsevala velika in mnogostranska izobraženost g. Korman, šli smo v drevesnico.

Drevesnica obsega več oralov zemlje. Urejena je skrbno in ukusno kakor kak perivoj. Bele stezice, posute z mehko žagovino, nas vodijo od parcele do parcele, potok šumlja nemirno ob strani, v ozadju se razprostirajo zeleni gozdovi, in po uzorni drevesnici te vodi ljubeznivi gospodar od nasada do nasada ter razkazuje, pripoveduje, razklada. Belfleur, moščenka, parmena, renetka kanada, renetka Ananas, renetka kaselska velika in še mnogo drugih imen, katerih si uestrokovnjak v trenotku ne zapomni, ti doni na uho. Hruške,

češplje in slive, črešnje in višnje, ribez, agraz, vrtnice, lepotično grmovje, vse ima v drevesnici svoj prostor. Drevesnica mora na vsakega, ki jo obišče, narediti najboljši vtis. V njej leži premoženja, kakor cenijo izvedenci, okoli 100.000 K. Lahko si torej predstavljate, da drevesnica ni majhna in vsakdanja.

Slovenci tudi v tej stvari tako radi sežejo po tujem blagu. G. Korman je z vso dušo naš človek, poštenjak od pete do glave in rodoljub poln iskrenosti, zato bi bilo neodpušljivo, ga prezirati pri naročitvah. Pa tudi kdor se hoče kaj naučiti, naj se zgleda pri g. Kormanu, kateremu bo izvestno vedno dobro došel. Če bo letos Zveza nepolitičnih društev priredila občni zbor v Mariboru, bomo nemara naredili tudi majhen poučen izlet v Falo, odkoder jo krenemo v drevesnico g. Korman. Na svidenje!

A. P. K.

ščine razprodala, je določil, da morajo priti samo v narodne roke.

Njegov pogreb je bil sijajen, dokaz narodne probujenosti v ljutomerskem okraju in priljubljenosti pokojnikove. Udeležila so se ga vsa gasilna društva iz okolice z zastavo, ljutomerski „Sokol“ polnoštevilno ter križevsko in svetinjsko veteransko društvo. Okoli 3000 pogrebcev se je pomikalo v vzornem redu na pokopališče. Na grobu je izpregovoril gospod dr. Rosina iz Maribora ganljivo slovo pokojniku, slavil njegovo značajnost, zvestobo v poklicu, ljubezen do trpečih, neumorno delovanje ter blago mišljenje do smrti. Ko je razložil govornik, na kakšen način mu je pokojnik povedal svojo poslednjo voljo, zavlada je občno ginjenje in nehote se je oglasil vsklik: Slava dr. Farkašu!

Čast narodnim Ljutomerčanom, ki so pokojniku priredili tako veličasten sprevod!

Ormož. (Občinske volitve.) Mi napredujemo, a vas je strah! Kako so bili zbegani ti posilince in podrepani vsenemškega dr. Delpina na dan občinske volitve za tretji razred dne 30. junija. Komično zanimivo je bilo gledati šnops-putikarje v družbi gospoda Martinčka, tem se pridruži tovariš Brodar, hardečki Paman in hardečki kovač; vsi krilijo z rokami in se pametno pogovarjajo, kako se bodo mastili pri šeststodevetindevetdesetih piščancih, ki se pražijo „zur Stadt Graz“. Zdaj jo primaha gospod Delpin, da razglasi dnevno povelje, katero se z burnimi „Heil“-klici na znanje vzame — tudi Brodar se zglesi: „I a?“ Kaj je hotel s tem vprašati, mi ni znano. In zopet so jo mahnili loviti svojih ribic, če se je teh tudi držalo majhno blata. 30. jun. so bili vsi brati med seboj, samo žalibog, da name niso naredili utis „Kulturvolka“ — nasprotno je bila dika in veselje, gledati naše narodne volilce; s ponosom smo gledali njih odločen, možat nastop; njim se niso hlačice tresle, kakor mnogim odpadnikom in podrepanikom dr. Delpina.

Mi smo večeraj poizkusili svojo srečo in bili smo iznenadeni. Akoravno nam je glavništvo pod pokroviteljstvom gospoda, nam zelo naklonjenega — ali pa tudi ne — Underraina vse naše utemeljene reklamacije odbilo, nasprotno vsem nemškim ugodilo, akoravno so pri Nemcih tudi mrtvi volili, akoravno je volilna komisija naše davkoplačevalce kar meni nič tebi nič odklanjala, zmagali so naši nasprotniki le za nekaj glasov. Naši kandidati so dobili 60 glasov.

Ne trdimo sicer, da je bil kak političen komisar potreben pri volitvi, vendar nehote se nam vzraja misel, da samo radi tega ni prišel k volitvi, da je komisija imela popolnoma proste roke — ker ako bi bil prisoten, moral bi mnogo ukrepov razveljaviti. Pa mogoče je bil preveč z delom obremenjen in res ni mogel priti — gospodje že vedo.

Ugovori se vložijo in mislimo, da je točasno veselje nasprotnikov popolnoma neutemeljeno.

Dan veselja je bil volilni dan in bodi nam ta dan tudi dan spoznanja. Videli smo svoje najzagrizenejšje nasprotnike, ti so: trgovec Brodar, Martinz, Kautzhammer, Diemayr in Janžekovič; nadalje glažutar in barvar Veselič in kavarnar Bauer. Trgovcu Hetzlu so se pri volitvi itak preveč hlačice tresle, tako, da je celo kandidata pozabil, tedaj tega nočemo posebno imenovati. Zapomnimo si to! Edini naš noroden trgovec je gospod Sepec in kakor smo slišali govoriti, je ta gospod prej imenovanih 6 nemških oziroma posilincevskih trgovcev že skoro popolnoma nadkrilil, tako, da bo prišel čas, ko bodo skoro šli iz Ormoža s trebuchom za kruhom. Krasen dokaz zavednosti ormoške okolice!

Če ne prej, za tri leta se zopet vidimo in tedaj se vam bodo še huje hlačice tresle — pa nič vam ne bo pomagalo; vaš gospodarski propad je gotov in gotova je naša zmaga.

Le tako naprej v slogi, v združenju, katero je večeraj marsikoga do solz ganilo. Živila sloga ormoških voditeljev, živeli zavedni slovenski volilci!

Planina. (Razno.) V „Stajercu“ z dne 14. maja t. l., na strani 6, je citati sledeče: „Jako delaven župan. Planina boče od dne 1. januarja 1906 naprej fara za sebe, — da tudi v kratkem dobi vodovod, obojno je dosegel župan Schescherko (beri Šešerko).“ Zadnje mu pripustimo; a kar se pa tiče tukajšne župnije, je znana „Štajerčeva hvala“.

Ob času, ko se je začelo prositi za ustanovitev župnije, to je bilo že l. 1866, še ni bilo od Šešerkota ne duha ne sluha. Župan in dopisnik sta morda pozabila, da je ravno njih „Štajerčev“ godec dne 5. novembra 1903 povzročil, da smo ostali dve leti brez dušnega pastirja in bi še zdaj bili, ko bi nas ne podpirala gg. župnik in kaplan iz Št. Vida, za kar se jima mi okoličani iz srca zahvalimo.

Zahvaliti se imamo pa predvsem za ustanovitev župnije ekselenci premilost. knezu in škofu v Mariboru, deloma tudi neumorno delavnemu državi in dežel. poslancu gosp. Jos. Žičkarju. Sicer pa povemo dopisniku v „Stajercu“, da ni varno streljati za zajcem, dokler se ga ne vidi.

Posestvo Perčičevo na Planini je kupil vrl. narodnjak g. Anton Rauter, kamor se tudi preseli „Gospodarsko bralno društvo“.

Naš narodni trgovec Miha Jazbinšek ima sedaj dve trgovini. Slovenci, veste kaj je vaša dolžnost?!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovenski kmetje! Na Slovenskem ga ni političnega lista, ki bi posvečeval svoje delovanje v tako odlični meri kmetiskim težnjam kakor naš list. Mi lahko to trdimo s ponosom, in vsak nam more v tem pritrditi, ki pozna slovensko časnikarstvo. Slovenski spodnještajerski kmetje tudi dobro razsodijo naše delovanje, to nam pričajo ustna in pisarna priznanja, kot dokaz za to mnenje pa smemo nemara smatrati tudi vedno naraščajoče število naročnikov. Toda, kdor hrepeni po popolnosti, nikdar ni zadovoljen. In kolikor izvemo iz tajnih posvetovanj našega tiskovnega društva, namerava ono z novim letom zopet povečati in spopolniti naš list, da še bo lažje služil slovenskemu kmetškemu ljudstvu. Da pa se to lahko zgodi, potrebuje list še večje število naročnikov. Zato se obračamo na slovensko kmetško občinstvo po Spodnjem Štajerskem, da se zavzame za svoj list in mu pridobiti novih prijateljev, čitateljev in naročnikov! Tudi na one naročnike, ki so zaostali s svojo naročnino, se obračamo, da store svojo dolžnost. Naš list v sedanjem obsegu in vsak teden izhajajoč se pač ne more imenovati drag. Stane za celo 4 K., za pol leta 2 K., za četrt leta 1 K. Kmetje, širite svoj list!

Promocija. Na dunajskem vsenčilišču bo v soboto, dne 7. t. m., promoviran doktorjem modroslovja g. Ljučevit Pivko.

S pošte. Poštna odpraviteljica Marija Kupnik v Podplatu pri Poljčanah je dobila mesto tamošnje poštarice. — Gpdč. Antonija Zmerlikar v Moravčah na Kranjskem je imenovana za poštno upraviteljico v Vurberku pri Ptuj.

Poročil se je dne 3. t. m. g. Frančišek Svab, postajenačelnik drž. železnice v Doliču na Štajerskem z gospico Angelo Matičevo, trgovčevno hčerko iz Doba.

Slovenski volilci se ožje volitve, ki se bo vršila jutri, dne 7. t. m., med Vastianom in Pfrimerjem, ne udeležijo!

Državnozborna volitev večeraj, dne 5. julija, je pokazala, da Slovenci tudi v obmejnih mestnih krajih vedno napredujemo. Pri zadnji volitvi je dobil slovenski kandidat 253 glasov, večeraj je dobil g. župan Šinko 328 glasov. Tudi tokrat nam je zopet največ pomaglo do lepega uspeha dično, narodnozavedno Središče! Slava vrlemu trgu, ponosu našemu! Volitev še ni končana, ker je treba

dne 7. julija ožje volitve med Vsenemcem Vastijanom in Pfrimerjem. Razmerje glasov je naslednje: Maribor, Šinko 59 glasov, Pfrimer 535, Vastian 695, Hilari 251; Središče Šinko 128, V. 1; Ptuj: Š. 21, P. 76, V. 119, H. 14; Ormož: Š. 27, P. 3, V. 57; Sloven. Bistrica: Š. 7, P. 7, V. 51; Slovenjgradec: Š. 14, P. 7, V. 51; Mariberg: Š. 2, P. 2, V. 45; Muta: P. 10, V. 23; Vuzenica: Š. 3, P. 1, V. 14; Št. Lenart: Š. 17, P. 6, V. 22; Ljutomer: Š. 50, P. 32, V. 29. Skupaj: Šinko 328, Pfrimer 730, Vastian 1061, Hilari 265.

Mariborske novice. Čez mariborsko okolico je pridvela dne 3. t. mes. popoldne okoli pol 3. ure nevihta s točo, ki je povzročila precej škode. Toča je bila debela kakor orehi; čeravno ne posebno gosta, je vendar zdrobila marsikatero šipo in opeko. V delavnici južne železnice na koroškem kolodvoru je prebila 7 mm debele šipe, ki so dajale od zgoraj svetlobo. Seveda je samo tukaj mnogo tisoč K škode. — V Mariboru so zopet samomori na dnevnem redu. Dne 4. t. m. imamo kar dva samomora. V Dravo je skočil 97letni Janez Wind iz Pliberka na Koroškem. Čeravno so ga hitro potegnili iz vode, vendar je bil že mrtev. Drugi samomorilec je čevljar Alojzij Knechtl, ki se je ustrelil z revolverjem. — Naši mestni očetje so v zadnji seji ugovarjali proti temu, da se ustanovi v Ljubljani slovenski pravosodni oddelek vseučilišča. Dotični predlog je stavil dr. Orozel, sin slovenskega očeta. Sinu je zagrizen nasprotnik Slovencev. Je pač res, da so slovenski odpadniki naši najhujši nasprotniki. Odpadnik Orozel je rekel, da so vsi Nemci razburjeni vsled te vladne nakane. No, če so vsi tako razburjeni kakor mestni očetje, ki so med tem skoro dremali, potem je to razburjenje samo na papirju. Kaj pa tudi briga Mariborčane, če se ustanovi kaka šola v Ljubljani. Naj se rajši brigajo za svoje dolgove, kako da jih bodo poplačali, ne pa za take stvari, ki jih nič ne brigajo, odpadnika Orozelna pa še najmanj! — Dne 3. julija je dospelo 29 hrvaških vseučiliščnikov iz Zagreba v Maribor, da si ogledajo različne tvornice. — Na tukajšnji gimnaziji je delalo 44 dijakov maturo, izmed teh je 30 Slovencev. Pet jo bo ponavljalo čez eno leto, devet čez dva meseca.

Kres pri Sv. Urbanu nad Mariborom. Dne 4. julija je kurilo bralno in pevsko društvo „Maribor“ kres pri Sv. Urbanu. Navzoče je bilo mnogo kmetškega ljudstva, Maribor pa je bil slabeje zastopan kakor kedaj poprej. Bodrilne narodne nagovore sta govorila gg. Gostinčar in Stiebler, g. učitelj Robar pa je porabil to priliko za napade na slovensko razumništvo, osobito na duhovščino.

Vpisovanje v mariborsko gimnazijo se vrši dne 15. julija ob polu 10. uri dopoldne in dne 16. septembra ob 8. uri zjutraj.

Plač pri Mariboru. V Podgradu je začelo dne 29. m. m. zjutraj greti v gospodarskem poslopju posetnika Stahla. Posetnik je dobil pri gašenju hude opekline.

Smrtonosna vročina vlada sedaj po celi Evropi. Od vseh stranij prihajajo poročila o žrtvah vročinske kapi in solnčarice. V Berlinu je nevarno zbolelo vsled vročine samo en dan 61 oseb, v Rimu osem, na Dunaju pet. V Pulju je imel domobranski polk št. 5 dne 3. t. m. vajo. Pri tem je padlo polovico polka, pet je mrtvih, petdeset nevarno obolelih. Vročinska kap zadene človeka, kadar se mu zgosti kri vsled neprestanega velikega potenja. Solnčarica pa se imenuje bolezen, kadar solnčna vročina opeče ali užge kaki del človeškega telesa. Obojni boleznii sta smrtonosni.

Framske novice. Ogenj je uničil pretečeno soboto gospodarsko poslopje in nekaj živine Gregorja Klauž, kmeta na Požegi. Užgali zopet otroci! V teku enega tedna dvakrat požar! — V nedeljo smo položili v hladni grob enega najboljših naših sinov, osmošolca Konrada Finžgar iz vrle krščanske in narodne hiše. Pogubna sušica je strla mladi cvet, ki je obetal toliko zlahtnega sadu.